

Arrest

nr. 164 732 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 18 augustus 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder (bijlage 19*ter*).

Op 6 augustus 2014 nam het gemeentebestuur van Gent een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aangezien niet alle vereiste documenten werden overgemaakt.

Op 16 september 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische moeder (bijlage 19ter).

Op 3 februari 2015 nam het gemeentebestuur van Gent opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aangezien niet alle vereiste documenten werden overgemaakt.

Op 4 februari 2015 diende verzoeker een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische moeder (bijlage 19ter).

Op 29 juli 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4/02/2015 werd ingediend door:

W.N., A.N. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen. 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd: Documenten van de Rijksdienst voor Pensioenen te Brussel dd 18/04/2011 van N.N.L.. Uit deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon slechts voor een fractie uit rustpensioen bestaat (1,97€/maand), het overgrote deel van het maandelijks inkomen dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen betreft echter Inkomensgarantie voor ouderen. Inkomensgarantie voor ouderen wordt enkel uitgekeerd aan mensen die ouder zijn dan 65 jaar, daardoor niet meer in aanmerking komen voor het leefloon (via het ocmw), maar wel degelijk behoeftig zijn. De inkomensgarantie voor ouderen is dus sociale bijstand. Dit inkomen kan daarom niet in overweging worden genomen. De beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn niet van die aard dat er verblijfsrecht door betrokkene kan worden aan ontleend.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° betrokkene, gezien zijn leeftijd, ook moet aantonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Deze afhankelijkheidsrelatie moet reeds bestaan vanuit het land van herkomst of origine. Ook dit wordt niet afdoende aangetoond. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 1999 geregulariseerd is in Nederland en er dus verblijfsrecht genoot. De bewijzen van onvermogen die hij voorlegde betreffen bewijzen dat hij in België geen eigenaar is van onroerende goederen, evemin als in Nederland. Dit sluit echter niet uit dat betrokkene (intussen) eigenaar is van onroerende goederen in Congo en/of er een vermogen heeft. Verder blijkt uit geen van de voorgelegde stukken dat betrokkene geen inkomen had in Nederland, voorafgaand aan zijn komst naar België. Het is niet geloofwaardig dat iemand die reeds legaal verblijf heeft in Nederland sinds 1999 intussen geen werk zou hebben of, desgevallend, recht op enige vorm van bijstand/uitkering zou hebben verworven. Nederland is immers evengoed een welvaartstaat, waarvan mag verwacht worden dat men er, in nood, terecht kan voor bijstand. De bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene, voor zover deze kunnen aanvaard worden gezien de meerderheid gaan over de periode dat betrokkene reeds in België verbleef, zijn niet van die aard dat er kan gesteld worden dat betrokkene afhankelijk was van deze financiële bijdragen om in Nederland in zijn basisbehoeften te voorzien. Daartoe zijn de bedragen immers veel te laag en veel te weinig frequent.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het recht op verdediging als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Artikel 42 §1, tweede lid Vw. bepaalt het volgende :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Verweerder diende in casu dan ook een behoefteanalyse door te voeren, wat niet gebeurd is, zodat er sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980.

Indien verweerder wel een behoefteanalyse zou hebben doorgevoerd, zou bovendien gebleken hebben dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt teneinde haar zoon te onderhouden.

Mevrouw N.N. beschik immers over een pensioen van 1.032,12 EUR per maand en dient slechts 176,69 EUR huurgelden te betalen. Bijgevolg heeft zij nog een bedrag van 850 EUR ter beschikking teneinde in haar levensonderhoud en dat van haar zoon te voorzien. Een dergelijk bedrag is dan ook ruimschoots voldoende.

Verzoeker werd bovendien op generlei wijze uitgenodigd om bijkomende bewijzen, nodig voor het voeren van de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse door te voeren.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande uitvoering van een behoefteanalyse de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie mocht weigeren, temeer daar hij in het bezit was van de pensioenfiche en het huurcontract van de referentiepersoon.

Verweerder laat al evenzeer na in de bestreden beslissing te motiveren waarom geen uitnodiging aan verzoeker werd verstuurd om bijkomende documenten voor te leggen of hij op enige andere wijze gevraagd werd de nodige stukken aan te voeren..

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden.

2.1.2. Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010, waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat het niet mogelijk is aan de hand van de voorgelegde documenten te beoordelen of de Belgische referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van dit artikel om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Daarbij wordt verduidelijkt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voornamelijk bestaan uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO), dat als sociale bijstand wordt beschouwd en dus niet in overweging kan worden genomen. Bijkomend wordt opgemerkt dat verzoeker, die reeds sinds 1999 legaal verblijf heeft in Nederland, evenmin afdoende heeft aangetoond 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet. Waar verzoeker de schending van de voormelde artikelen betreft op de behoefteanalyse zoals weergegeven in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt dit *infra* besproken.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel. Hij stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren en verzoeker uit te nodigen hiervoor de nodige stukken over te maken, en hierover te motiveren in de bestreden beslissing. Dergelijke behoefteanalyse zou hebben uitgewezen dat verzoekers moeder, die beschikt over een pensioen van 1.032,12 euro per maand en slechts 176,69 euro huur dient te betalen, als referentiepersoon ruimschoots voldoende inkomsten heeft om te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoon.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het hem als annulatierechter niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van genoemde beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke bepalingen, met name de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die verzoeker ook geschonden acht.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te bewijzen een aantal documenten

heeft overgemaakt, afkomstig van de Rijksdienst voor Pensioenen, waaruit onder meer blijkt dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt dat voornamelijk bestaat uit een IGO.

In de bestreden beslissing wordt zoals *supra* gesteld gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet van die aard zijn dat verzoeker er verblijfsrecht aan kan ontlenuen. Het overgrote deel van de beschikbare inkomsten van de referentiepersoon bestaat immers uit een inkomensgarantie voor ouderen, wat een vorm van aanvullende bijstand is en om die reden niet in overweging kan worden genomen in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het *supra* geciteerde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker, om verblijfsrecht te verkrijgen als meerderjarige zoon van een Belgische onderdaan, dient aan te tonen dat zijn Belgische moeder als referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze voorwaarde wordt geacht te zijn vervuld indien deze bestaansmiddelen minimum honderd twintig procent bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Raad benadrukt daarbij echter dat artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor de berekening van de bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”. Waar verzoeker ter zitting stelt dat de IGO in deze bepaling niet uitdrukkelijk wordt vermeld, zodat ze ook niet kan worden beschouwd als dergelijke “middelen uit sociale bijstand”, kan de Raad niet volgen.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een IGO ontegensprekelijk dient te worden beschouwd als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gezien het een minimuminkomen betreft dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn (RvS 10 november 2015, nr. 232.848). De Raad van State heeft daarbij gewezen op de *ratio legis* van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde, met name vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen, ten laste valt van de openbare overheden, terwijl de IGO volledig ten laste van de overheid valt. De IGO, die nog volgens de Raad van State “in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers” is, valt dan ook onder de “aanvullende bijstandsstelsels” bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het arrest C-578/08 Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 (hierna verkort het arrest Chakroun) en meent dat de gemachtigde een behoefteanalyse diende te maken, hetgeen hij heeft nagelaten.

Uit het arrest Chakroun blijkt dat lidstaten, in het kader van de inkomensvoorwaarde voor gezinshereniging tussen derdelanders, weliswaar een referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. In die zin bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat *supra* wordt geciteerd, in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Daargelaten de vraag of het arrest Chakroun *in casu* naar analogie dient te worden toegepast, nu dit arrest betrekking heeft op de inkomensvoorwaarde bij gezinshereniging tussen derdelanders op grond van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging terwijl het *in casu* gezinshereniging betreft tussen een derdelander en een Belgische onderdaan, wijst de Raad er met verweerder op dat in de thans bestreden beslissing, anders dan in het arrest Chakroun,

het verblijfsrecht niet werd geweigerd aan verzoeker louter omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. De Raad stipt in dat opzicht aan dat de bestaansmiddelen in het arrest Chakroun bestonden uit een werkloosheidsuitkering, hetgeen in tegenstelling tot de IGO niet wordt beschouwd als middelen uit aanvullende bijstandsstelsels.

De Raad wijst erop dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de behoefteanalyse in het kader van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dient te worden gemaakt wanneer slechts inkomsten worden voorgelegd die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker naast de IGO van de referentiepersoon slechts bewijzen heeft voorgelegd van verwaarloosbare inkomsten, met name een rustpensioen van niet meer dan 1,97 euro per maand. Dit vindt steun in het administratief dossier, en wordt door verzoeker ook niet betwist. Naar analogie met het arrest nr. 223.807 van de Raad van State van 11 juni 2013 kan *in casu* dan ook worden besloten dat de gemachtigde geen behoefteanalyse diende uit te voeren op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verzoeker dan ook niet diende uit te nodigen om hiertoe de nodige stukken over te leggen, noch hieromtrent uitdrukkelijk moest motiveren.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Evenmin blijkt dat hij onredelijk heeft gehandeld of dat hij zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van de formele motiveringsplicht, materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht wordt niet aangenomen.

Niet in het minst wijst de Raad er nog met verweerder op dat verzoeker het andere schragende motief van de bestreden beslissing niet bekritiseert, namelijk dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat het niet aanvechten van dit determinerende motief van de bestreden beslissing op zich in principe reeds volstaat voor de verwerping van het beroep. In geval er verscheidene dragende motieven zijn in een bestreden beslissing, zoals *in casu* enerzijds dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en anderzijds dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, kan immers enkel een gegrond middel tegen beide motieven tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoeker verder nog de schending van de rechten van verdediging aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“2.2.1. Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woont samen met zijn moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996/ Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon# hij samenwoont met zijn moeder en de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt teneinde verzoeker ten laste te nemen, waardoor hij geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoeker herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij samenwoont met zijn moeder, zodat hij zonder enige twijfel met haar een gezin vormt. Hij stelt dat, gezien het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft, aan de hand van de "fair balance"-toets moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om zijn recht op een privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Verzoeker wijst erop dat duidelijk blijkt dat zijn moeder over voldoende inkomsten beschikt om hem ten laste te nemen, zodat hij geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Uit de *fair balance*-toets blijkt volgens verzoeker dan ook dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van deze bepalingen, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven met zijn moeder zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de financiële afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn moeder en wordt met name gemotiveerd dat deze afhankelijkheid niet afdoende werd aangetoond. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker sinds 1999 in Nederland is geregulariseerd en er dus verblijfsrecht genoot. De voorgelegde bewijzen tonen niet aan dat verzoeker geen vermogen of onroerende goederen bezit in Congo, en evenmin dat hij voor zijn komst naar België in Nederland geen inkomen had. Aangezien Nederland een welvaartsstaat is, is het niet geloofwaardig dat verzoeker daar niet over enig inkomen kon beschikken, hetzij uit arbeid, hetzij onder de vorm van een uitkering of bijstand. Bovendien blijkt geen financiële afhankelijkheid uit de bewijzen van geldtransfers aan verzoeker afkomstig van zijn moeder, nu de overgeschreven bedragen immers veel te laag en te weinig frequent zijn. Uit dit alles blijkt volgens de gemachtigde bijgevolg niet dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn moeder. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk en stelt vast dat verzoeker dit deel van de motivering niet heeft aangevochten. Evenmin legt verzoeker andere elementen voor waaruit een afhankelijkheid blijkt die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen een moeder en haar meerderjarige zoon, opdat er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet.

Gelet op de voorgaande elementen stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet. De gemachtigde kan dan ook niet dienstig worden verweten de *fair balance*-toets in het licht van artikel 8 van het EVRM waar verzoeker naar verwijst, niet te hebben uitgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"2.3.1. Dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG - omgezet in artikel 74/13 Vw. - staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers legaal verblijf verstreken ioo 00k niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

*Verweerder is nochtans op de hoogte van het feit dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon en hij deel uitmaakt van het gezin van zijn moeder
Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 Vw.”*

Verzoeker meent dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Uit de motivering van dit bevel, namelijk dat verzoekers legaal verblijf verstreken is, blijkt immers niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met verzoekers familielevens met zijn moeder, waarvan hij nochtans op de hoogte was.

Zoals *supra* gesteld bij de bespreking van het eerste middel, heeft de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt, zoals verzoeker aanvoert, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De Raad wijst op de bespreking *supra* van het tweede middel. Daar werd vastgesteld dat de gemachtigde in de beslissing tot weigering van verblijf uitgebreid en op redelijke wijze heeft gemotiveerd omtrent het feit dat niet is aangetoond dat verzoeker financieel ten laste is van zijn Belgische moeder, argument dat verzoeker niet heeft aangevochten, en verzoeker ook om eventuele andere redenen de vereiste afhankelijkheid niet heeft aannemelijk gemaakt die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen opdat het bestaan van een beschermingswaardig familielevens met zijn moeder in het licht van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. Bij ontstentenis van het bewijs van een dergelijke beschermingswaardig familielevens, kan verzoeker de gemachtigde ook niet dienstig verwijten het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende te hebben gemotiveerd door niet uitdrukkelijk naar dit familielevens te verwijzen. Er was bovendien reeds in de beslissing tot weigering van verblijf, die zich bevindt in hetzelfde *instrumentum* als het bestreden bevel, uitgebreid ingegaan op het voorgehouden gezinslevens van verzoeker en de referentiepersoon, dermate dat hieromtrent niet opnieuw diende gemotiveerd te worden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES